

Šv. Rokas

Šv. Rokas (pranc. St. Roche, it. San Rocco) gimė 1295 m. Prancūzijoje, Monpeljė miestelyje, turtingo prancūzo ir italės šeimoje. Būdamas vos 15 metų Rokas neteko tėvų, bet pateko į vienuolių draugiją, kurioje išaugo. Vaikinui būnant 17-os metų, jo mieste apsilankė popiežius Urbonas V. Šio apsilankymo įkvėptas, Rokas pardavė tėvų palikimą ir susiruošė į piligriminę kelionę pėsčiomis į Romą.

XIV a. Europą krėtė maro epidemija. Jaunuoliui keliaujant per Italiją teko sutikti ir slaugyti ne vieną maro auką. Jo maldos ir slaugymas išgelbėjo ne vieną. Tikėta, kad Rokas Dievo apdovanotas gydymo dovana. Slaugydamas kitus Pjačensos miestelyje, Rokas pats užsikrėtė maru. Nenorėdamas tapti našta kitiems, jis pasitraukė į mišką, kur tikėjosi praleisti paskutines gyvenimo akimirkas. Tačiau šioje situacijoje Dievas jo neapleido. Roką išgelbėjo šuo, nešdamas jam maistą iš šeimininko namų ir laižydamas jo žaizdas. Vieną dieną iš paskos šuniui į mišką atsekė jo šeimininkas Gotardas, kuris parsivedė Roką namo ir galutiniai išgydė. Prieš tęsdamas savo keliones Rokas sugrįžo į Pjačencą, kur atsidėkodamas Dievui toliau gydė žmones ir netgi gyvulius.

Paskutinius savo gyvenimo metus Rokas praleido kalėjime, į kurį pateko apkaltintas šnipinėjimu. Jis mirė 1327 m., būdamas vos 33 metų. Vėliau jo kūną atpažino pagal kryžiaus formos apgamą ant krūtinės. Šv. Roko palaikai palaidoti Venecijoje, jo vardu pavadintoje bažnyčioje.

Šv. Rokas laikomas sergančiųjų AIDS bei kitomis epideminėmis ligomis globėju.